

LA TUIES

—Què li sembla, doctor? Com me troba?
—No sé, però em sembla que està molt bé.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, PLUMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

RECTIFICACIONES

Hemos recibido un atento comunicado del director artístico de gacetillas suplicadas del "Teatro Pellado" rogándonos rectificásemos una metida de pata que hicimos hace pocos días. Anunciamos "El puñal del godo" y resultó que era una cosa de Muñoz Delgada y un tal Martínez — nombre que nos suena — que se llama "El puñal delgado". El corrector de casa, que es tan desconfiado que pide pruebas de todo, se pensó que aquello era cosa de la mala letra del gacetillero, lo arregló a su modo y metió los pies en el cubo. Y no crean que sea costumbre suya, no, porque a lo mejor pasa tres meses sin lavárselos...

—También nos suplica doña Petra Arquita, dueña de la pensión de niñas inocentes "Torre Facta" desmintamos lo publicado hace unos días.

Afirmábamos que había ido allí un fulano que se dice Roc Querol y es vecino de Llinás y que le habían hecho pagar veinte nabos por celebrar una entrevista con una socia que va allí a pasar el rato. A nosotros, eso de cobrar doscientas del ala, nos pareció una levantada de camisa, pero ahora nos dice doña Petra Arquita, que a don Roc Querol no se la

levantó, ni hay nadie capaz de levantársela. Lo que nos complacemos en hacer constar, etc., etc.

FERROCARRILERAS

Comunican de Matusseps (Estados Unidos de América del Cabo de Arriba) que el ministro de comunicaciones ha ordenado a las compañías ferrocarrileras moderen la velocidad de sus convoyes, pues el otro día, a consecuencia del roce de las ruedas con los railes, estuvo a punto de inflamarse un mixto.

(Nota de la Redacción. A buen seguro que este mixto no era de la Arrendataria, porque los que ahora venden no se encienden ni rezándole a San Pancracio).

DE SUBSISTENCIAS

Por las impresiones que tiene el redactor agrícola y carnívoro de LA RETAGUARDIA, el ganado lanar y vacuno bajará esta temporada que será un gusto, en particular, todo el que paca y se cría en la alta montaña, porque si no baja, no será fácil que se venda en los mercados de nuestra dulce y puerca ciudad.

Nos aseguran, en cambio, que subirá la sardina y se pondrá a una altura inconcebible. Aviso a las ansiosas.

TABLONES

Se pueden coger con relativa facilidad y baratura en la taberna "El Noé futurista".

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

COMPANYIA
SANTPERE - BERGES
A riure, a riure, a riure
amb el vodevil de la gràcia
PER UN MILIO, JA SE'N
POT ESSER

TEATRE COMIC

Del dia 1 al 7 de març
Ultima setmana de les revistes

KISS-ME YES-YES

Preus populars

POMPEYA

POPULAR MUSIC - HALL
Asalto, 103 - Tel. 2458 A
Marqués del Duero, 52

TODOS LOS DIAS
Tarde: A las tres y media
Noche: A las 9 y media

Todo un programa
PAQUITA RIPACH
MARIA OLIMPIA
ONDESITA ZOE
BELLA DORITA
Todas las tardes y noches,
un alegre y divertido vodevil

EDEN

Asalto, 12

Continuan les representacions
dels divertits quadros
LA CAIDA DEL RAMONET
per la monísima
Angeleta Tomás
i
LAS COSAS DE MARIQUITA
per la Preciosilla i l'Adelina
Durán

MONTE CARLO

Asalto, 26

Nova direcció a carrec d'en
Facundo Folch

Continua l'èxit del concertista
FRANCIS

i de les primeres estrelles
LILIAN GARDEN

IDEAL CORALITO
ANGELITA ERO

Dissabte, 6 de març — Estrena
de la revista bilingüe, musical,
barrilaire
"CU-CUT"

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOS

Una rifada

UN col·laborador espontani, va enviar l'altre dia a certa personalitat provinciana uns versos elogiant un fet rescent de bastanta ressonància. Els versos no estaven gaire bé, però a l'home, que "a la cuenta" no és cap Lope de Vega, li van semblar d'allò més macos. En resum, que l'home se'ls va apropiat, hi va posar la seva firma i els va donar per publicar a un periòdic de la seva localitat.

I l'endemà algú va adonar-se de què agafant la primera lletra de cada vers, es llegia quelcom diametralment oposat a lo que glosava aquella composició poètica.

El fet és rigorosament històric, com també ho és que la persona en qüestió, per haver-se volgut abillar amb plomes de "pavo real", ara en passa de tots colors...

Una frase i una resposta

DIUMENGE a la tarda, va celebrar-se la junta general anyal de l'Associació de la Premsa Diària. Hi havia bastanta gent, entre la qual es

destacaven quasi tots els veterans del periodisme barceloní.

Arribà un moment en que s'havia de discutir un projecte de mutualitat de la Federació Espanyola, mitjansant el qual, els parents de cada soci cobrarien, a la mort d'aquest, una indemnització determinada.

En Maynar, suposem que amb el "debido respeto", demanà la paraula i començà dient:

"—Yo, señores, en calidad de próximo difunto..."

I l'Olives, amb la seva habitual ironia, el va interrompre, dient:

"—¡Que te crees tú eso!"

Algú, que estava al nostre costat, va observar:

—Caram, en Maynar! Quines pretensions!

Un títol suggestiu

EN una llibreria catòlica del carrer del Bruc, es pot admirar un llibre en quina coberta destaca el següent títol, en lletres vermelles de pal sec: "Mi pieza"

Ara, que les senyoretes que hi passin, no es facin il·lusions ni es gastin les tres o quatre peles que val el llibre. L'obra en qüestió són els apunts d'un artiller durant la Guerra Gran...

Concurs de bel·leses

EN una pel·lícula d'actualitats recentment projectada, s'exhibien, un xic lleugeres de roba, les concursants al premi de la bel·lesa organitzat

entre tots els Estats de la Unió ianqui.

Aquest singular torneig s'efectua per sel·lecció, talment com els nostres partits de futbol. Es a dir, que la campiona de cada Estat acudeix després a un concurs interregional, diguem-ho així, on el jurat tria la xicota que deu ostentar l'ansiat premi.

En el film, les noies anaven desfilant davant del jurat. Cada una duia una banda de roba amb el nom de l'Estat que representava.

Vostès ja deuen sapiguer que als Estats Units és costum designar sempre els Estats amb abreviatures. (Cal. per Califòrnia, Vir. per Virgínia, Col. per Columbia, etc., etc.)

I va donar la casualitat que la noia que representava l'Estat de Pittsburg estava d'allò més ben proveïda de matonets i, a damunt d'aquests, es veia una banda portant en lletres grosses:

"Pitts."

Amb això, calculin la gresca que s'ha armat als cines durant la projecció d'aquesta pel·lícula.

L'hortolà de Sant Boi

LA PROFESSIO D'EN RAFEL

EN Rafel estava enamorat de la Marieta, una xicota molt caia del carrer dels Metges, que anava cada festa a ballar al "Gallo". Ella, al principi, es resistia, perquè tenia molts pardalets al cap i en Rafel no li acabava de xocar. Però, tan i tan va insistir l'enamorat, que la Marieta va acabar donant l'ansiat "sí" i deixant-se grapejar per ell per totes les escales i recons de la barriada de Sant Pere de las Puelles.

Com que la cosa s'anava posant sèria, va ésser cosa de què en Rafel fes la demanda oficial prop del pare de la Marieta, que no va posar gaires inconvenients per concedir-li.

L'únic que no li feia patxoca, era l'ofici d'en Rafel: acomodador de teatre! No li acabava de fer peça.

—Bé, què guanya, vostè, fent d'acomodador?
—preguntà després de molta estona de discutir si aquell era un bon o mal ofici.

—Oh! Ja veurà. Va com va. Segons les propi-

nes... Miri: ahir mateix, a la nit, quan vàreig obrir el "palcul" al senyor Regordosa, me'n va posar a la mà dos de rodons!

La Marieta, al sentir allò, va fer una ganyota, i si l'endemà en Rafel no li dona les explicacions convenients, de què que es desfà el casori!

Van Tresca

ELS "GEMELOS"

LA senyora Pons una dama molt rica i molt mística que vivia en una magnífica torre a la platja de Sorraneta, es va presentar un dia al jutjat, la mar d'indignada.

—Vinc a fer-li's sapiguer que el pocavergonya d'en Quel, el moço de cân Xirau, es banya cada dia, tot nu, davant dels meus propis nassos.

—Es un cas d'escàndol públic — respongué severament el jutge —. El cridarem a judici! No mancava més! Vaia unes coses de fer, aquest pocavergonya!

Cridaren a n'en Quel, li explicaren el delictes de què estava acusat i, quan hagueren acabat, el mosso es va clavar a riure, dient:

—Tot això és més fals que un duro de plom! Jo em banyo cada dia al costat de la farola, com poden comprobar citant molts testimonis que m'hi

—Que té calor, senyor Lluís?

—No, home, no! Que no veus que gasto calorífer?

han vist, i la senyora Pons viu a l'altre costat del poble!

—Si — respongué la senyora Pons —. Però jo, amb els meus "gemelos" el veig com si el tingué al mateix costat meu!

K. Briola

VIATJE INUTIL

EN un tranvia de la línia 10 puja una casadeta d'allò més caia. Se li nota una inflor característica a la panxa i està una mica groga.

—Aquests músics sempre toquen la mateixa peça. Ha d'ésser molt aburrit això!

El cobrador s'acosta per donar-li bitllet.

—Les Corts, — diu la noia.

—Les Corts? No hi va pas, a Les Corts! — respon el cobrador —. Aquest no més va fins a París.

Després, un xic burleta, afegeix, mostrant la panxa de la passatgera:

—I a vostè, no crec que l'interessi tornar-hi, de moment, perquè, per lo que veig, ja en ve...

K. Riola

LA FIANÇA

Conte ràpid

I

EN Lluiset, que està sense feina, llegeix els anuncis de "La Vanguardia".

"Se desea secretario particular. Tendrà que prestar 2,500 pesetas de fiança. Dirigir-se a Matias Galí, Templarios, 285."

II

Al carrer de Templaris, 285.

—Déu lo guard.

—Déu lo guard. Què se li ofería?

—Venía per l'anunci...

—Ah! Molt bé, molt bé. Miri: el treball és poc. Contestar alguna lletra meva, anar al Banc a retirar fondos del meu compte corrent, fer algún recado de la meva senyora...

—Perfectament...

—El sou són vuitanta duros al mes...

—Molt bé! Aquí té les meves referències...

—No cal. Té els diners per la fiança?

—Si, senyor. Aquí els duc.

—Doncs, no cal res més. Hi ha gent, jove, que amb la cara paga...

III

Han passat quinze dies. En Lluiset està encantat del seu nou càrreg. Poca feina, tranquila... El marit no és quasi mai a casa... En canvi, la senyora no acostuma a sortir mai... A voltes, el xicot la sorprén plorant, i sent unes ganes boges de consolar-la, perquè és jove, bonica, i té unes anques, i uns davants, i uns darreres..

IV

—Lluiset, sóc molt desgraciada! El meu marit és un poca vergonya! M'enganya amb la primera dona que veu passar pel carrer... Després de sopar, surt sempre sol i torna a la matinada, es despulla i es fica al llit, sense recordar-se de què jo sóc al seu costat...

—Senyora! No plori, que em fa molta penal Veritablement, el seu marit és un poca vergonya! No recordar-se mai de la seva dona, una senyora tan bonica, tan xamosa, que jo em menjaria a pe-tons...

Una bata que es descorda... Dos cossos que re-

6 — LA TUIES

llisquen damunt d'un sofà i, al cap de pocs moments, un característic grinyolar de molles...

V

—Infame, canalla, pocavergonya! Abusar de la meua dona! Si no fuig d'aquí de seguida, li clavo dos trets!

En Lluïset, més escorregut que una mona i tremolant com una gallina mullada, agafa la porta i se'n va escales avall, sense gosar, naturalment, reclamar la fiança de les 2,500 del ala... Qui s'atreveix, davant d'un marit que l'ha sorprés en flagrant delictes amb la seva pròpia dona?

VI

En Lluïset, escurat, torna a buscar feina. El senyor del carrer de Templaris, que no és sinó un vulgar timador que roba els quartos a la gent per aquell procediment enginyós, amb la complicitat de la seva dona, posa un altre anunci a "La Vanguardia".

F. Orrolla

ELS COMPTES DEL VIATJANT

ALLO de netejar la pistola que es va fer célebre en els comptes de viatjant, ja no s'estila. Però l'altre dia vàrem sentir una conversa a casa d'un important exportador d'articles de punt, que ens va edificar sobre la metàfora actualment en us entre els cixerits xicotots que amb el quilomètric i el mostrari van escampant arreu les nostres mercaderies.

—A veure — deia l'amo —. Faci'm la liquidació!

—Miri: vaig rebre quatrecentes pessetes. Cent setanta de la fonda, segons comprovant adjunt, disset de cotxes per anar a visitar els clients amb el bagul de les mostres, trenta pessetes a n'en Manén, de Girona, per diferència d'aquella lletra.

Està bé, segueixi, segueixi...

—Per propines, tres pessetes, per despeses de correu i telegrams, disset trenta cinc i per...

El viatjant es deturà, i al cap d'un moment de reflexió, afegí:

—I... perquè un home no és de fusta, vint-i-dos pessetes.

Van Bolla

L'EX-REGIDOR HONRAT

L'altra tarda, no sapiguent on anar, ens vàrem ficar dintre la biblioteca del per moltes raons benemèrit Foment del Treball Nacional. A la sala de cafè, un senyor panxut llegia "La Vanguardia", tot traient fum d'un enorme "puro".

—Caram! Vostè per aquí! — li vàrem preguntar —. Què diu de bo?

El senyor panxut, era res menys que un d'aquells regidors que el nou règim va treure amb la seva ja célebre escombria.

—Si, miri — ens contestà rient —. Estem aquí fent vaga forçosa. La vida política està morta per complet, el partit nostre està ensopit, la nostra jovenalla juga a futbol i s'extassia davant les proeses de l'Uzcudun...

Va tornar a xuclar el puro, i afegí:

—I no es cregui que jo tingui ganes de tornar a ésser regidor, perquè, si li tinc d'ésser franc, hi havia tanta competència, que es pot dir que hi perdía diners...

I en els llavis del polític "vella escola" es va dibuixar el somriure hipòcrita del bon betes-i-fils que s'interessa a la economia i a la producció nacional, pagant dos naps al mes per anar a llegir el diari...

K. Bretta

LA PESCA DEL XICOT

DIALEG sentit al Col·liseu Pompeia entre dues nenes bé:

—Què? No has pescat xicot, aquest Carnaval?

—No, noia. He quedat "incólume"!

Nin Hott

-TONI-

—Es una cosa extranya, però a mi aquestes lectures m'engresquen, em fan posar bé...

UN CAS GREU

El doctor Maspons quedà com embadalit contemplant la diminuta i graciosa tarja que l'ordenança li acabava d'allargar: "Magda Lafont, marquesa, vídua de Mariscal".

Per dues o tres vegades repetí el nom mentalment, sense apartar la vista de la torbadora cartolina, i després, displicent, regolfant-se en el seu habitual gest de científica austeritat, indicà al criat:

—Doni-li torn per a demà. He d'anar a l'Hospital, ara.

—La senyora marquesa m'ha pregat fes notar al doctor que es tracta d'un cas d'urgència.

Qualsevol que no hagués estat en Ramon, el fidel i discret criat del doctor Maspons, hauria observat que els ulls del savi i joveníssim catedràtic s'encenien amb intermitències de foc-follet que el llavi inferior es contreïa fortament espremut per les dents marfilenques, i que la destra, en cercar l'apoi de l'ampla taula de ministre, responia a la intensa emoció que havia sotraquejat tot el seu cos en assabentar-se de la urgència amb què la marquesa demanava audiència.

Però en Ramon no veïé res d'això: discret i respectuós, esperà amb els ulls baixos, les ordres del doctor.

Aquest, en un gest de disgust que, a força de voler-se manifestar, es traïa a ell mateix, donà volta a la taula, s'assegué a l'ampla poltrona i, malhumorat, digué al criat:

—Que passi.

Es féu una pausa. El criat indicà timidament:

—El senyor doctor farà l'acostumada visita a l'hospital? Són les quatre.

Al doctor Maspons li costà un xic donar resposta al criat, però, a la fi, veladament, cercant una excusa lògica en la imprecisió de les paraules, justificà:

—Si... naturalment... les quatre... però aquesta senyora diu que és tan urgent... realment, la visita...

—Telefonaré que la passi el suplent, veritat?

El doctor respirà com si el criat li hagués tret un pes del damunt en completar la frase.

—Si, si; que la passi el doctor Rocamora.

Silenciós i lleuger, el criat es retirà. El doctor, ràpid, nerviós, tragué un diminut mirall d'un dels calaixos de la taula i ordenà un xic el nus ja impecable de la corbata, acaricià la seva risada i negríssima barba i s'adreçà a l'encoixinada porta per donar pas a la marquesa vídua de Mariscal que, part de fora, s'anunciava ja amb un xiuxiueig de sedes dolç i suau com un càntic de sirenes.

La majestat feta carn semblà que entrava en el despatx, en fer-ho la vídua Mariscal.

Cerimoniós, li oferí la destra i l'acompanyà fins a fer-la seure en un ampli butacó de davant

de la taula. Ell ho féu en una cadira volant i molt a prop de l'opulenta vídua.

—I doncs, marquesa, què la porta per ací?

—Ai, doctor, no ho sé, però temo que...

—Bé, no s'alarmi, no serà res; expliqui's, expliqui's...

—Què vol que li digui. Si hi arribem a temps no crec que sigui gran cosa, però, tinc por que...

—Bé, bé, farem un petit examen. No es molestarà, veritat, si li demano que s'alleugereixi un xic de roba per facilitar la meua labor?

—Molt? —demanà ella amb la veu velada per l'emoció.

—No: la camisa no cal que se la tregui.

—Doctor, per Déu!... compregui que...

—Si, ja ho comprenc, és lamentable, però...

Lentament, amb la lentitut i la coqueteria dels reials paons quan despleguen la cua en forma de ventall, la marquesa començà a treure peces del seu cos magnífic, del seu cos de matrona insaciable, de tardoral feta brasa.

El doctor, sol·licit, atent, pulcre, l'ajudà en la gratíssima labor, perdut en l'èxtasi de la contemplació.

Primer el tors ubèrrim, carnós, aguantant fermes i erectes els pits meravellosos. Després els flancs, harmònics, subjugadors, precipitant-se en una corba perfecta damunt de les dues columnes dòriques de les cuixes que modelaven l'ondulació d'un arc de línies pures i clàssiques. Més tard, la llum cegadora del sòcol de les pantorrilles, recubertes per la seda gris perla de les mitges i rematades en alt per l'ampulosa lligacama, i, a baix, per els xapins menuts i refulgents com dos topacis.

Quan la marquesa quedà en mig del despatx, com una estàtua de carn, el doctor no sabia pas per on començar l'examen. Però, es decidí a fer-ho per un lloc o altre.

—Vol tossir un xic —murmurà aplicant l'orella damunt del pit de l'opulenta vídua.

Ella esclatà en una riallada que acabà de fer perdre els estreps al doctor.

—Tossir? Per què? Em sembla que no ens havem entés prou bé, senyor doctor. Miri, ja li explicaré: aquest matí, tot jugant en el llit amb el meu "Lulú", m'ha clavat una mossegadeta aquí, al dit xic, veu?, i jo voldria que vostè m'ho examinés ben bé perquè no resulti rabiós.

El doctor Maspons no volgué saber res més. Quan una dona es despulla davant d'un home, per ensenyar-li el dit de la mà dreta, no cal que doni més explicacions.

La vencé damunt de la flonjositat de la "chaise-longue" i dolçament, suaument, anà examinant aquell ditet tan bufó que prou es veia que encara no feia mitja hora que les propies denteles de la vídua havien lleument maculat.

Laura Brunet

EL PAS DEFINITIU

MARIETA — deia la senyora Lluïsa, propietària de l'establiment de vetes i fils "La Reivindicadora", a la seva aprenenta — ves amb compte, perquè a tu t'agraden molt els xicots i aquests no van més que per entabanar-te...

—No tingui por, senyora Lluïsa — responia la noia, que era d'allò més eixerida —. Jo sóc molt prudenta...

—Sí... Però ja saps que de vegades les xicotes doneu, sense pensar-vos-hi gaire aquell pas definitiu, després del qual ja no podeu tornar endarrera...

La Marieta, en sentir aquelles paraules es va posar a riure.

—Que una no es pot tornar endarrera, després? Si que em fa gràcia! Jo m'hi torno cada vegada, doncs! No sé pas com ho faria, sinó, per evitar-ne les conseqüències!

Bur Letta

—El meu pare és un personatge molt conegut.

—Ah, si? I com es diu, noia?

—La mama m'ho diu sempre, però mai no me'n recordo...

UN NEGOCI RODO

UN amic nostre, que estava sense feina, ha tingut una magnífica idea, que li ha valgut la mar de quartos. Ha editat un llibre, que anuncia a só de bombo i platerets, titolat: "Lo què deu sapiguer tota noia abans de casar-se per donar gust al seu marit."

L'edició, a cinc peles, s'ha esgotat com els extraordinaris de LA TUIES. I, sabeu el què trobaven les ansioses que volien sapiguer com donarien gust al seu marit? Una sèrie de preceptes de cuina!

Després diran que a la nostra terra no hi ha enginy!

K. Britet

LES CRIATURES

EL senyor Bosch, aquell diumenge, estava que si li arriben a acostar un llumí, s'encén. Figurint-se que la seva dona, una opulenta matrona, amb més carn que una parada de la Boqueria, s'havia entossudit en què sortissin plegats. I això era pitjor per al senyor Bosch, que haver d'aguantar una pedregada. Ell estava molt bé a

l'"Edén", al "Folies" o bé al "Novelty", i l'haver d'anar al costat de la pròpia, el posava de molt malhumor.

Si, almenys, a la seva dona, li hagués agradat anar al teatre, o al cinema, o al futbol! Però, no senyor. Ella no concebia altra manera de passar el diumenge que anar a visita, i presentar el seu marit a una pila de gent a qui aquest no coneixia ni li interessava, que li parlaven d'una sèrie de coses absurdes i li feien escoltar la radi, la pianola o el gramofon, que és com si diguéssim la santíssima trinitat de la llauna i de l'avorriment.

—Però, escolta—deia el pobre senyor Bosch—. On em vols portar aquesta tarda?

—Què no te'n recordes? T'ho he dit almenys deu cops durant la setmana! A casa de l'Adelaida! Que no te'n recordes, de l'Adelaida? És aquella amiga meva que va recomar-me un hivern que tu estaves costipat aquella aigua que et va anar tan bé!

Davant d'un argument com aquest, el senyor Bosch va accedir. Què dimoni! Una amiga, i una amiga que ha recomanat una aigua que no cura la tos, però, que, en canvi, fa malbé l'estómac, bé es mereix una visita! I cap a casa de l'Adelaida

Volen creure que com més visites rebo, més ganes tinc d'enraonar?

EL MATERIALISME

TOTS vostès coneixen a la Lulú, aquella franceseta que corre per les Rambles de les dotze de la nit per amunt i que fa tertúlia amb tots els periodistes de darrera hora al, per moltes raons, benemèrit quiosc de l'Agustí.

L'altra nit, la noia s'havia posat un xic sentimental i, com totes elles, malparlava dels homes.

—Ah! Els homes! Els homes! — deia en aquell català que pronuncia tan enrevessadament. — Tots són iguals!...

—Tots? No hi ha cap excepció?

—Cap, ni una! De primer molt amor, molt idealisme...

I, després d'una breu pausa, afegí:

—Però, a l'hora de pagar, són d'un materialisme...!

K. Orri D'Hett

va anar el senyor Bosch, portat del braç per la seva dona, com un condemnat va al patíbul.

Arribaren a casa de l'Adelaida, que era una xicota solterona que es moria per les criatures. Allí n'hi havien sis o set, filles de dos veïns que havien guillat amb la senyora al teatre. Movien un xibarrí infernal, s'empaitaven, queien i feien malifetes de tots els tamanys, mesures i colors.

—Que bonica que és la infantesa, oi, senyor Bosch? — va preguntar l'Adelaida —. A mi, sobretot, m'agraden quan tenen set o vuit anys, que criden i s'empaiten com uns bogets...

En Bosch, el malhumor del qual creixia com la inflació de la moneda francesa, no deia res.

—Com li agraden, a vostè, les criatures? — preguntà altre cop la dona.

—A mi? — respongué el pobre home, que ja no podia aguantar —. A mi m'agraden quan ploren!

—Quan ploren? Ai, ai! I per què?

I en Bosch, sense quasi mirar-la, respongué, amb to sèc:

—Perquè les treuen!

Kat Xassa

LES BONES AMADORES

SEMBLA que ha passat definitivament aquell temps en què els homes "guapos" podien explotar el tipus. Avui, l'home no es cotitza i les bones amadores de quan nosaltres estudiàvem batxillerat, que, si un jove els hi agradava, li obrien compte a casa del camiser, li pagaven l'abonament al Liceu, al Hipòdrom, la quota de "Caçadors" i encara els hi allargaven cinc drets a cada visita, han desaparegut per sempre més.

Testimoni de la nostra asseveració, és aquesta conversa que les nostres xafarderes orelles escoltaren l'altre dia en un cinema molt conegut de la nostra ciutat, entre dues dames d'uns quaranta anys d'edat, d'allò més enjoiades i ben vestides:

—Noia, creu-me que estic avorrida. No trobo cap xicot que m'agradi... Això és un fàstig. Jo crec que els homes "guapos" ens els prenen els americans per fer pel·lícules...

—Doncs jo, puc ben dir que he estat de sort! He trobat un noi d'allò més "mono", amable, servicial, que no em refusa cap refinament... I, mira, per cinquanta duros al mes, fins treballa de tencedor de llibres a la fàbrica del meu marit. Hanga

SERMONS DE QUARESMA

Concells als nens ganapies

CARISSIMS germanets en grimègia: Estem en mig de la Quaresma, que és com si estéssim entre dos talls de bacallà, i és qüestió de capficar-se un xic per les necessitats de l'ànima. Es qüestió de menjar un mos de pa de l'esperit que ens aguanta. No sols de pa amb figues viu l'home: s'ha de menjar pa sol, també... Es qüestió de barrinar uns quants dies. Però de barrinar sense barrina, eh? No ens vingueu amb malentesos, no ens gasteu xistos d'interpretació torçada, que no estem per coses torçades, ara. Estem per les coses dretes, més dretes que un parpal: ara anem de "serio". Avui ens havem posat calces negres, i si no hi portem el gec, és perquè la part de dalt no hi compta en les nostres cabòries.

Amb la serietat de les calces, ja vos fareu càrrec de lo solemniat d'aquest sermonet que vos vull endinyar, com a pastor vostre que sóc, pels anys i pels mèrits de campanya. Aquests mèrits m'han valgut un sens fi de plaques, que si no són vitalícies, poc se n'hi falta. Sóc un pastor, no perquè hagi tingut mai cap remat de moltons o de cabres, no: les cabres són un bestiar molt brut, que sempre m'ha fet fàstic. No n'he tingut mai, d'aquests remats; ni ganes... Sóc un pastor espiritual i sabi com una guia nocturna, i vos en puc fer cinc, i deu, de les misèries de la vida, els coneixements de les quals vos servirà de preservatiu, en els moments de les gran engúnies.

Mireu: en el capítol II, article IV, tercer pis, primera porta, del llibre de les Set Civelles, el saberut Sant Feliu de Guixols diu textualment aquestes paraules, dignes de la profunditat d'unes apologetiques llençades al cul d'un pou: "Aquest món és un món de meuques." Ja hi hagué un altre saberut que digué que era un món de mones, però aquella sentència era sols aplicable pel dia de Pas-

—I què em portes de París, Antonet?...

—Poca cosa, noia. T'auras d'accontentar amb un ninotet... A Port-Bou no deixen passar res...

qua, diada de les mones amb ous; però a nosaltres se'ns en fum de les mones amb ous i sense ous. El món que'ns porta de malbarràs és el món de les meuques.

La meuca — remat de les meves entranyes — és un animaló color de rosa o color de pa moreno, amb els ulls, el bec i les galtes carregats de pintures; per això no s'hi guanya res amb què vos donguin el bec. Més o menys pelada, peluda, carnoosa o escardalena, la meuca és d'un tipus poc variat, si bé dins la seva espècie hi existeix una diferència fonamental, piramidal, llabial i lingual, i és que, aixís com unes meuques són mamíferes, altres són ovíperes. Les mamíferes, fillets, són les pitjors. Fugiu-ne; troteu quan vos vinguin al darrera, perquè encara que siguin mamíferes, no es mamen el dit, no! Són mortals com aquelles serps que atreuen als pardalets amb l'hipnòsis dels seus ulls, i xuclant, xuclant, els deixen sense suc ni bruc. No féu el pardalet, no féu el llonsa! I no vos fieu de les apariències... De vegades, els diumenges sobre tot, a casa vostra vos donaran un duró i la clau, en gràcia de què ja teniu un xic de pel sota el nas. I lo primer que fareu és tirar cap al carrer Nou, i voldreu anar de tot allò de què és pot anar amb una clau i un nap. No m'ho negueu, eh? que aquest xarrampió ja l'he passat. Doncs, com que qui busca troba, topareu amb unes dames oloroses i frescals, més frescals que oloroses, les quals van pel carrer fent la mateixa feina que Diògen: cercant un home, tal com el filòsof de la bóta, però amb la diferència de què Diògen ho feia amb una llanterna i elles ho fan remenant les anques i fent trontollar el bé de Déu de pitreram amb què la naturalesa les ha afavorides. A vosaltres vos semblen figuretes de guix o bibelots de carn, aquelles dones, oi? Doncs, penseu, infelços, que són una varietat de la meuca: són com un taxi, com un cotxero de punt, que treballen a tant per quilòmetre, encara que marquin a pams el recorregut. Tants pams, tants quilòmetres, i tants quilòmetres, tants duros. No falla. Hi ha meuca d'aquestes que, pam a pam, ha donat la volta al planeta!

Engegueu-les, aquestes meuques-campions! Aixís que vos diguen "escolta, maco", envieu-les a pendre banys d'assiento, féu el pagès. Creieu-me, nois, i si em creieu, anireu bé de diners i de salut... Si veig que féu cas del què vos dic, aniré éssent el pastor del meu remat de cabres inexperetes que veniu a ésser vosaltres, treta la semblança de les banyes. Però si veig que féu el ximple, i que em féu xerrar pels sants de la glòria, com que ells no em necessiten per res, m'enfadaré. I mireu que si em venen els meus cops de genit, li foscaré un cop de rosaris als morros d'un que haurà de fer llit fins quan s'acabi l'Exposició d'Indústries Elèctriques, que ja sabeu que és una cosa que no ens la sabem acabar.

Barra II

Rector de la Parròquia de la barrila

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL JUEU I EL DOCTOR VORONOFF

VOSTES ja coneixen, almenys de nom, al doctor Voronoff, aquell doctor que dona als vells prematurs un remei de dallonses de mico. Doncs bé: escoltin aquesta anécdota, que té la seva gràcia.

Darrerament, un jueu sexagenari es va presentar a càl doctor Voronoff i li va preguntar si era cert que amb el seu tractament es tornaria jove.

—Certament, certament—respongué el savi doctor—. Tinc moltes proves: lletres d'agraïment, certificats...

—Vostè creu que jo quedaré bé, després de l'aplicació del tractament? — insistí el jueu.

—Que si quedarà bé? Tindrà quinze anys!

Davant d'aquella seguretat, el jueu sexagenari es va posar en cura, i afirmen les cròniques que, en efecte, pocs dies després de sortir de la clínica del doctor Voronoff, feia més desgràcies femenines que en Colorets i la colla del "Geperut".

Al cap de dues setmanes, el doctor Voronoff va presentar-li el compte.

—A veure, a veure... — insistí el jueu —. Vostè creu que l'operació ha anat bé del tot?

—Que si hi ha anat? digué el metge —. Li repetixo el què li vaig dir el primer dia! Vostè ara té quinze anys!

—Tinc quinze anys? — va contestar el jueu tot content.

—Si, senyor! Quinze anys!

—En aquest cas, estimat doctor, no li puc pagar els honoraris... Sóc menor d'edat i fins que arribi als vint-i-cinc anys i reconegui el deute, no hi ha res a fer...

Tit Hella

EL JOGADOR

CONEIXEM un doctor que té una veritable passió pel joc. No és que li agradi despilfarrar els quartos. Però no hi ha res que el distregui com un pocker, un tuti o una bescambrilla.

L'altra tarda, l'home havia invitat a dinar a un amic seu. De sobretaula, com és natural, va haver-hi la seva partida de cartes, fins que va venir l'hora de la visita.

El primer pacient va entrar a la sala de consulta, que el doctor encara pensava en el joc.

—A veure, dongui'm el pols...

Tragué el rellotge de la butxaca i començà a contar:

—Un, dos, tres, quatre, cinc...

Però, al cap d'un moment, el malalt va sentir, amb el consegüent astorament, que el metge deia:

—Vuit, nou... Sota... Cavall... Rei...

G Olafre

NATURALMENT!...

AIXO que els hi vaig a contar, és rigurosament històric, i va passar no fa gaire en una casa comercial de molta importància.

Estava al front de la secció de mercaderies un xicot, casat de poc, molt treballador i intel·ligent. L'amo, que l'apreciava molt, el va cridar un matí a la gerència.

—L'he cridat — va dir-li — per fer-li sapiguer que estic molt content de vostè i que desitjaria millorar la seva situació...

—Moltes mercès...

—De res! Empleats com vostè contribueixen a la prosperitat de les grans empreses... Per això jo el voldria designar per a un lloc de molt compromís, que no puc confiar a ningú més que a vostè... Es tracta de fer l'inspecció de sucursals.

Al xicot li va caure una galleda d'aigua freda al clatell. Viatjar, ell que no va fer ni viatge de núvis, per por a que li fes mal el menjar de fonda! De cap manera!

—Ah, no! — va respondre —. Això, de cap manera! Miri: abans de viatjar, m'estimaria més ésser cornut!

L'amo, que anava no més a la seva, el va interrompre, amb tó convincent:

—No sigui així, home... Es pot ésser una cosa i altra a la vegada! No hi ha pas cap incompatibilitat!

Bull Hanga

TAN DEMANARAS...

DESPRES d'una joventut bastant accidentada, la caritativa dama Roser de Vallnevat, que contava per milions la seva fortuna, es queixava davant d'unes amigues de no poder satisfer l'únic capritxo que li quedava.

—Ho tinc tot: fortuna, fills, honors... Sabeu l'únic que voldria? Que fos possible esborrar el meu passat, i que tothom es pensés que jo, en la meua joventut, havia sigut una dona honrada.

—Ja es veu que n'estàs de bé, en aquest món! — li va respondre una amiga —. No més demanes coses impossibles!

Kim Hett

EL PAPER DE LA COMEDIANTA

CERTA comedianta, que és ja quasi tan vella com en Maynar, del "Ciero", però que encara vol fer papers d'ingènua, havia demanat a un comediògraf de la seva terra que li fes una obra expressament per ella.

L'home va rumiar, va dubtar, i, per fi, donà a llum una comedieta en dos actes, on una noieta de disset anys pren l'amant a la seva mamà — dama que encara és jove i està de bon veure — per casar-s'hi amb aquella bona fe.

—D'aquesta manera — pensava el nostre autor — ella encara quedarà bé davant del públic, almenys segons la seva manera d'entendre. Figurarà una dona d'uns trenta-vuit anys... En té cinquanta tres... No es podrà queixar...

Passaren dies, i el dramaturg anà a llegir l'obra a la comedianta. Aquesta l'escoltà amb molta atenció i, quan hagué acabat, li preguntà:

—Molt bé! Molt bé! I... digui: ha pensat qui podria fer el paper de la mamà?

Tit Hella

UN SOMNI

CONVERSA sentida un d'aquests matins pel Passeig de Gràcia.

—L'altra nit la vaig somniar, maca!

—Què va somniar, jove?

—Una cosa esgarrifosa, terrible, peripatètica...

—Però, expliqui's d'una vegada!

—Doncs, miri: tan si s'ho vol creure com si no, vaig somniar que m'estaven penjant i que vostè s'ho mirava tan tranquil!

K. Nalets

LA SUPLICA

JO havia estat molts cops en aquell hotel del poble. Encara que l'immoble fós rònc, les parets despintades, sense cap confort ni comoditat, l'amo m'era molt simpàtic i amb això jo ja en tenia prou.

Sempre es queixava de què els negocis no li anaven bé, que no anava ningú a parar a l'hostal. Jutgeu, doncs, quina fou la meua sorpresa quan, un matí que hi vaig arribar, va presentar-se davant la meua vista un hostal tot pintat de nou, flamant, lluent, reviscolat...

—I doncs, que heu hereditat? — vaig preguntar a l'amo.

—No, senyor — em respongué —. Però he tingut sort... Molta sort...

—Si?

—Va ésser el meu fill el què tingué l'idea.. Veient que ningú venia a l'hostal, mai diria vostè què se li va ocórrer?

—Què sé jo!

—Deixar un llibre brut a sota el coixí de cada llit.

—Un llibre brut?

—Amb estampes i tot. Alguna vegada se l'emporten, però, en canvi, sobre tot quan venen matrimonis joves, s'hi estan dos o tres dies més que abans...

—I no té por que això es descobreixi?

L'hostaler se'm va quedar mirant.

—I ca! — em va dir —. No veu que les senyores més respectables del poble són les primeres que ara volen de totes passades venir a passar aquí una temporada amb el seu marit?

Van TreSca

Conte breu del número passat

EL TRET PER LA CULATA

síssim. I allí, sabeu qui hi havia? Doncs el president dels Estats Units, que tenia la cartera, recuperada per la policia, i li va tornar personalment al meu company, donant-li mil excuses per l'esdevingut...

L'orador va fer una petita pausa, per saborejar l'efecte d'aquella anècdota i afegí:

—I és que, companys, als Estats Units, hi ha la República Federal...

K Umí

EL DARRER PLAT DEL DIA

EN el menú d'un conegut restaurant de nit, hem llegit, amb l'astorament que vostès poden suposar:

"Plato del dia. Tortilla a la "garçonne."

No cal dir que hem resistit a la temptació de provar aital plat.

Rosk Hitlla

—Em sembla que s'equivoca, senyora: això és la butxaca.

ADMIRACIO JUSTIFICADA

LA senyoreta de Penygrós té una minyona, pagesa legítima, a qui estima molt. Com que la gentil mestresseta no és gaire rica, no té cambrera, i és la seva raspa qui la vesteix i la despulla.

L'altra nit, la minyona anava traient les mitjes a la senyoreta i admirava la finor dels seus peus, menuts, àgils i elegants.

—Ai, senyoreta! — mormolà —. Si jo tingués els peus com vostè!

Com que la raspa no és lletja, i si fós més esbelta estaria molt bé, la senyoreta de Penygrós es va creure que la noia volia dir que així trobaria xicot o cosa per l'estil.

—T'agradaria molt, tenir uns peus aixís?

—Molt, senyoreta! — repetí la raspa.

—I per què?

—Perquè aixís podria aprofitar les sabates que deixa vostè i estalviar més calers...

K. Pritxet...

LA REPUBLICA FEDERAL

ARA que en Lacandro es torna a bellugar, ens ve a la memòria un míting que es va celebrar fa bastants anys a Monistrol, organitzat pels federals històrics, que en aquella llunyana època, encara eren uns quants.

—Figureu-vos — deia un dels oradors — que a un correligionari nostre, que va anar als Estats Units, li van pendre la cartera així que va arribar. L'home, va dir-ho a un municipal. Aquest, li va demanar l'adreça. Tres dies després, el van a buscar en un auto i el porten a un palau luxu-

—Mira: avui podríem jugar al dòmino per distreure'ns.

—"Vaya", ja veig que t'has descuidat altra vegada de pendre l'EROTYL...

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per-cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

A can "Edén Concert" han estrenat un nou vodevil. Es diu "Cosas de Mariquita", i n'és l'autor en Rafel Tubau, que d'aquestes coses en sap més que la nostra Laura Brunet de contar pecats bonics.

També hi fan un quadre titolat: "La Caída del Ramonet", on l'Angeleta Tomàs i la Preciosilla fan de les seves; dissabte a la nit es celebrà la "Fiesta del pato", en la que, segons tenim entés, hi va haver la mar de gent que va fer l'ànec.

I després que la gent digui que aquí un no es pot divertir, El què fan falta són quartos, però no quartos per dormir...

o o o

Hem tingut el gust de saludar, al foier del mateix local, a la Balbina, aquella valencianeta que viu al Poble Sec i té tan de partit entre els corridos de Sans.

Amb aital motiu, tenim entés que una comissió de forces vives d'aquella barriada — de lo més vives que vostès es puguin imaginar — entre quins components hi figuren senyors que paguen cédula i contribució territorial, s'ha entrevistat amb el Concell d'Administració del Tano Transversal, sol·licitant que hi afegeixin un ramal fins al carrer Nou.

L'idea és aprofitable, i crec que els anirà bé perquè treballar per sota agrada a tots d'allò més.

o o o

PEL "Folies Bergère" cada dia hi ha més animació. Val a dir que hi tenen lo milloret del gènere, que les consumacions són a preu raonable i que les noies no demanen massa xampany. Ja veuen, doncs, que la perspectiva és més agradable que la que s'ovira sota un balcó plé de xicotes joves i lleugeretes de roba interior.

Que duri força desitjo al simpàtic senyor Arnau que amb tanta sort condueix el timó d'aquella nau.

HA debutat al "Pompeya" la sala-díssima, voluminosa i entremaliada Maria Olimpia. Es allò que es diu una xicota d'empenta, per tractar amb la qual es necessita molta idem.

Canta amb una veu molt forta i afirma un intel·ligent, que la té d'allò més grossa ben conservada i potent.

o o o

NOSALTRES ens pensàvem que allò de la poesia anunciadora, que durant tant temps van explotar els senyors del "Licor del Polo", s'havia acabat. Però, no és així.

Tothom coneix allò tan cèlebre de "El rayo soy, donde me llaman voy" que era el "lema" d'una empresa de conductores. Més diumenge passat, anant-ne a ballar uns quants a l'"Iris Park", — nosaltres som així, corridos com sempre — vàrem llegir allí aprop el següent rètol, posat a la porta d'una casa dedicada al mateix negoci, que diu així:

"Muy ràpida es la centella, pero yo, lo soy más que ella."

Després dirà la gent que l'inspiració està perduda i que fora en Josep Maria de Segarra, no tenim poetes!

Quan, fins dintre del negoci, surten poetes obscurs, que et fan, sols per propaganda de retòrica un discurs.

o o o

DISSABTE passat va tenir lloc, a l'ampla sala de "La Bohèmia", el tradicional ball de la "Mi Carème".

El local estava arxi plé, i tothom es va divertir, naturalment, cada u a la seva manera.

De resultes de la festa quan aquesta va finir, diu que algunes de les noies tocaren el cornetí.

L'afarta pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al.
PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

SOTANO BAR

Ronda de Sant Pau, 4
Tel. 2791 A

Bar - Xarcuteria - Mariscs
El millor servei en restaurant
de nit

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon
preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas CERDÀ

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4688 - A.

“LA MASCOTA”

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopaguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Far...

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS

1. Para hacerse amar con locura.
2. Placer y Castidad.
3. Arte de conquistar rápidamente.
4. La Noche Sagrada.
5. Felicidad conyugal.
6. Soledades.
7. Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres.

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu després a obtenir-los.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **RETU CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—No ho entenc: el senyoret diu que jo sóc la campeona. Campeona de què, pregunto jo?